

Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΖΩΗ Η ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΗ

'Ο αδελφός του Βουλγαροκτόνου. 'Ενας αυτοκράτωρ σπάταλος, φιλήδονος, γλεντζές, καλοφαγάς, χαρτοπαίκτης. 'Η τρείς κόρες του Κωνσταντίνου VIII. Τό ζήτημα της διαδοχής του θρόνου. 'Η βασιλοπούλα Ευδοκία γίνεται μοναχή. Ζωή και Θεοδώρα, ή δύο γεροντοκόρες. 'Ο γάμος της Ζωής. Πώς έξαναγκάστηκε ο εγγυχμος έπαρχος Ρωμανός να την παντρευτεί. 'Η διαζύγιο ή τα μάτια σου !... 'Η καταπληκτική καλλονή της γεροντοκόρης Ζωής. Τί γράφει ο Ψελλός, κλπ.

I

Κατά τó Νοέμβριο τού 1028, ó ατοκράτωρ τού Βυζαντίου Κωνσταντίνος VIII, νουθετώντας τόν έαυτό τόν πολύ άρρωστο καί βλέποντας ότι είχε περάσει πια τή δέδομηνητα, σκέφτηκε πός ήταν πια κιαρός να κανονισή τó ζήτημα τής διαδοχής του. Θά ξαφνιαστήτε ίσως μαθαίνοντας πός, ένó ó Κωνσταντίνος VIII ήταν ó τελευταίος γονός τής Μακεδονικής δυναστείας, δέν είχε σκεφθή να κανονισή νωρίτερα ένα ζήτημα τόσο σπουδαίο. Μά σ' όλη τω τή Ζωή, ó αυτοκράτωρ αυτός, δέν είχε σκεφθή τίποτε.

'Επομένως από τήν παιδική του ηλικία με τόν αδελφό του Βασίλειο τó II, είχε ζήσει επί πενήντα óλοκληρη χρόνια μέσ' στη σκιά τού μεγάλου καί δυνατού αυτού αυτοκράτορος, μη άνησυχώντας καθόλου για τίς υποθέσεις τού Κράτους καί έχοντας τήν έξουσία μόνο για τή μεγάλεια της καί τίς ατολασίες της. 'Επειτα, όταν ó θάνατος τού Βασιλείου τόν έκανε άπόλυτο κείρω τής αυτοκρατορίας, δέν μπόρεσε ν' απομαοισή να έγκαταλείψη τίς παλιές του καί αγαπημένες του σνηθειες, καί έξακολούθησε να ζή όπως πρώτα, μη έγδιαφραρυμένος για τίποτε καί έγκαταλείνοντας τί πάντα στην τύχη τους.

'Ο Κωνσταντίνος ήταν τρομερός σπάταλος καί είχε σκαοπίσει μ' άνοχητά τή γεία όλες τίς οικονομίες, τίς όποιες έπονονετικά είχε συγκεντρώσει στο αυτοκρατορικό θησαυροφυλάκειό ó σκευτός αδελφός του. 'Αγαπούσε πολύ τίς ήδονές, τί γλέντια καί τί όρσά ααηγά—είχε έγφουρί μάλιστα διάφορες σάτσες διζής τόν εμπνεύσεως—καί είχε παραδοθή μέ τόσο πάθος σ' αυτά, όστε έγινε άδύνατος καί δέν μπορούσε πια να βαδίση. 'Εαπλέον τραλλιανόταν για τή νυχερά πανγνία καί, όταν έπιανε τή ζούρα στα χείρα του, ξεγνοούσε τί πάντα, καί τούς προσβέντας τούς όποιους επρόκειτο να δεχθή έκείνες τίς όρες καί τίς υποθέσεις τού Κράτους του, πού τόν έπενομεναν να τίς διεξαγάγη. Ξεγνοούσε όνομα καί τήν αγαπημένη του άπόλαση, τó φαγητό, καί περνοούσε παίζοντας όλόκληρες νύχτες. Τοια μωροίτε να καταλάβετε, πός ó αυτοκράτωρ αυτός, άποροφυμένος από τόσο σπουδαίες έγασχολήσεις, είχε ξεγάσει πός ήταν ó τελευταίος άνθρωπος τής γενείας του καί ότι άφανε για διαδόχους τόν τοις θυγατέρες άνόπατους.

'Η Ζωής αυτές ξεγνοώντας Επδοκία, Ζωή καί Θεοδώρα. Για τί μεγαλύτερη, τήν Επδοκία, ή ιστορία μας λέει λίγα πράγματα. 'Ηταν μία γυναίκα, χωρίς μεγάλες φιλοδοξίες, με άντίληρη καί όμορφη μετορία. Μιά άφροσπειτα, πού τήν είχε προσβάλει από μικρή, τί είχε καταστρεφεί τó πρόσωπό της πάντα. Γ' αυτό, από πολύ νέα, πηρισε σ' ένα μοναστήρι, καί από τότε δέν έγινε πια λόγος γ' αυτή. 'Η δού άλλες άδελφές της είχαν όστόσο πολύ διαφορετική τύχη καί ή Ζωή τους επίηξε γενιάτη περιπέτειες, μολοντί καί αυτές είχαν περάσει όλη τους τή νεότητα, κλεισμένες στο βάζο τού γυναικωνίτη τους. Ότε ó θείος τους ó Βασίλειος, ó όποιος έν τούτους τίς άγαπούσε, μά ó όποιος, φαίνεται, στανόταν τίς γυναίκες,—ó ίδιος δέν είχε παντρευτή ποτέ,—ότε ó πατέρας τους Κωνσταντίνος ένδιαφερόταν ποτέ να τίς άποκαταστήσουν. Γ' αυτό, κατά τó 1028, ή δού άδελφές ήταν πια γεροντοκόρες: 'Η Ζωή ήταν πενήντα χρόνια καί ή Θεοδώρα λίγα μικρότερη.

Σ' αυτές τίς δύο ποιηγήσασες λοιπόν έπεισε να περιέλθó ó θρόνος τού Βυζαντίου, μετά τó θάνατο τού Κωνσταντίνου VIII. Μά επειδή ó Βυζαντινός δα έβλεπαν με δυσφορία, δικαιολογημένη ίσως, να κυβερνούν τήν άπειρήντα αυτοκρατορία τους δύο γυναίκες, ó πατέρας τους σκέφθηκε ότε ένας άντρας δέν θα ήταν παραπάνωσος μέσα στο παιδί. Γ' αυτό άρχισε να ζητάει επηγοόντος για τήν ζωή τού Ζωή—τήν άπαια προτιμώσα από τί Θεοδώρα καί τήν όποια θεωρούσε ίκανότερη για να κυβερνήσθ—ένα σζέγγο, ó όποιος, στο πλεον

τής αυτοκρατορίας, να παήν τó όλο τού πρίγκηπος—σζέγγου. Στην άρχή σκέφτηκε κάποιον εγγενή 'Αρμένιο, άνομαζόμενο Κωνσταντίνο Λαλασσινό, καί έστειλε να τόν ζητήσουν. Μά ó Κωνσταντίνος άπορσίασε στα κτηματά του, μαζαρά άτ' τήν προτεινούσα, καί τί πράγματα ήταν επείγοντα. 'Αλλάζοντας γνώμη τότε, ó αυτοκράτωρ απεδύθηκε στον έπαρχο Ρωμανό 'Αργύρη. 'Ο Ρωμανός ήταν ένας άνδραπος από μεγάλη καταγωγή, με όμοιο παρονομαστικό, άν καί είχε περάσει τή έξήντα. Δυστυχώς μάλλον ήταν παντρευμένος, άγαπούσε τή γυναίκα του καί έκείνη τόν έλάτρευε. 'Η δυσκολία όνομας αυτή δέν σταμάτησε τόν αυτοκράτωρα από τó σκαλο τού. 'Ο Κωνσταντίνος VIII, όταν ήθελε να πετύχθ ένα πράγμα, χρησιμοποιούσε μεθόδους άποτελεσματικές καί επηρεασηματά μη επεδεδομένα καμιά άντιρρηση. Παράγγειλε λοιπόν στο Ρωμανό να διαλέξθ τί προτιμούσε άτ' τά δύο: Νά χωρισθ άτ' τή γυναίκα τού ή να ζάση τή μάτια του!

Κά για να τόν ζάνη ν' απομαοισή μά όρα άρχιτέρα, προσποιόμενος ότι είχε θυμώσει ξεζαγα μωύ του, διάταξε να τόν σπυλλάσουν καί να τόν κλεισουν στις φυλάξες. Τότε ή γυναίκα τού Ρωμανού κατάλαβε ότι ó μόνος τρόπος για να σώσθ τόν αγαπημένο της σζέγγο ήταν να θυσιάσθ αυτή. Καί πράγματι, βγαίνοντας από τή μέση, πήρε καί κλειστηκε σ' ένα μοναστήρι. 'Ετσι ó Ρωμανός παντρεύτηκε τή Ζωή.

Τοις ήμερές μετά τó γάμο τους, ó αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος VIII πέθανε καί στο θρόνο τού Βυζαντίου ανέβηκαν ή δύο κόρες του καί ó γαμπρός του.

Από τήν ήμερα εκείνη, επί είκοσι πέντε όλόκληρα χρόνια, ή Ζωή ή Πορφυρογεννητή έμειλε να γεμισή τó αυτοκρατορικό άνάκτορο με τίς σκανδαλώδεις τίς περιπέτειες καί ή ιστορία της είναι άσφαλός μά από τίς πολύ ένδιαφερόσες ιστορίες πού διάσασαν ός τήν έποχή μας τά βυζαντινά χρονικά.

Τή στιγμή πού, μαζό με τó σζέγγο τού Ρωμανό, ή Ζωή ανέβηκε στο θρόνο τού Βυζαντίου, διατηρούσε, παρ' όλα τή πενήντα τής χρονία, μία όμορφη ζουητινή. Είχε μεγάλα μάτια, πού τά έσαζαν περνα φούδια, μπη έλαίρια γευλι καί όπύροχα ξανθά μαλλιά. Τό όμοιο της καί τó πρόσωπό της είχαν μάλλον ενδιαμοιωτική λευκότητα καί όλόκληρη από πάνω ός κάτω, παρουσίαζε χροιά καί όμορνια γαμψών άνόζυγης. «'Αν δέν ήξερε κανείς τήν ηλικία της—γράφει ó χρονικογράφος Ψελλός, ó όποιος τήν έγρωσεσσε καλά—θα τήν έπιαννε για νέα κόρη. Δέν είχε ούτε μά οντίδα! Όλα έπάνω της ήταν όμοιά καί εγγενικά. 'Ηταν άναστηματός μετρίου, μά ήταν συγχρόσως λεπρή, ζουρη, καλοκαμωμένη. Μολοντί άπότορα επάγγνε κάποιος, τó πρόσωπό της όστόσο μέχρι τού θανάτου της διατηρήθηκε νεανικό. Σέ ηλικία έβδομητά δύο χρόνων, όταν πια τή γεία τής πού έστρεμαν καί ή κληρονομασμένη άρχή της φανέρωναν τί γηρατιά της, στο πρόσωπό της—γράφει ó Ψελλός—έλαμπε από μία δροσερή όμορφα > Τό όρος της τέλος καί ή εμφάνισή της ήταν έντελώς άωτοκρατορικά. Όποσσο δέν τίς άφσαν επεδοκίαι ή άπατησιές τού άνακτορικού προτοζόλιου. Φονητόντας ξεθαρωτικά για τί διατήρηση της όμορφιάς της, ή Ζωή προτιμούσε να φορή άντέλες τωναλέττες από τά βραειά χειροσκενητά φορεματά με τά πολυτέλι έσομηματά πού επήβαλε ή έθνηποτητα. 'Αντιθέτως έλάτρευε τά άφοματά καί τά καλλυντικά, τά όποια της τά έφενγαν από τήν Αίθιοπία καί τές 'Ινδίας. Τό διαμερισματό της, στο όποιο όλόκληρο τó χρόνο μεγάλες φωτιές έκαγαν για τήν παρασκευή τόν κοσμητικών καί τόν άφοματών, τά όποια τίς έφτιαγαν ή διαλαμπίδες της, έμαυσε με έγναστησιο 'Αλχημιστά. 'Εχει άλλωστε καί ή Ζωή περνοούσε ενάριστα τήν όρα της. Δέν τίς άφσε ó δυνατός άφμας τού ίαψιδίου, οι πέφαιτοι στη θάλασσα καί στους κήπους, γιατί φούδαν μωσος έξω κατασπαγή ή λάμψη τού προσώπου της σ' ή όμορμία της πού ήταν έποχρεωμένη ν' άμυθύει.

Μετοιας άντιλήψεως καί έντελώς άμόρφου, ή Ζωή ήταν ήθικώς ζουρη, καζή, όξόδοχη καί ά-

ΑΠ' ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

Ο επιλοποιός και... φιλόσοφος Μήλας, ο παλιός εκείνος τύπος των Αθηνών, περί του οποίου γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, δεν έχωνε την κοινωνία της εποχής του και δεν έπαινε να την κατατροφή και να την καταδικάζει. Έπειδή δε δεν μπορούσε να συζητήσει ο ίδιος, έλεγε τις εμπνεύσεις του στο γνωστό ποιητή Δημ. Κόζζων, ο οποίος έσκαίρωνε σχετικές απάνσεις.

— Μόνον με την σάτυρα, έλεγε ο Μήλας, θα διορθωθούν τα κακά, τα οποία παρουσιάζει η κοινωνία.

Έτσι εμπνευσμένος ο Κόζζων από τον Μήλα, έγραψε για τις Απέχθεις μία κοινωνική σάτυρα, τς «Πανελλήνιο Φρενοκομείο». Ο Μήλας έγραψαι τότε ένα άπορηχάτιο άσμα, επί του οποίου έφορτώθηκε το φρενοκομείο αυτό.

Στο Πανελλήνιο Φρενοκομείο έπάζωσαν όλες η εκδηλώσεις της τότε Έλληνικής ζωής και όλοι οι τύποι της πολιτείας και της κοινωνίας, από τον παπά μέχρι τον άγγελόφιλολογο και από τον προθηκοπώλη μέχρι τον κτηνίατρο. Είνε αδύνατον δε να φαντασθήτε πόσο γέλιασε τότε ο λαός με το άσμα αυτό.

Σας παραθέτουμε μερικούς στίχους του παπά του Φρενοκομείου, ο οποίος έλεγε :

Από τότε που άδικια
κυβερνά τη γη
Πάνε παύ τα πετραχειλία
πάνε κι οι λαγοί !...
Παύ κι τα ετερχαίμενα χρώτια
πούντα βρε παιδιά,
πουχα κάθε έβροδομά
νέα πλάσιά.
Πάντα κόνις, πάντα τέφρα
πάντ' άπαιτιά.

Και άπαντούσαν οι λοιποί παράφορες :

— Στρογγυλός, πλάπ, ο κόσμο
και κτρακαλά !..

ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΡΑΣΙ

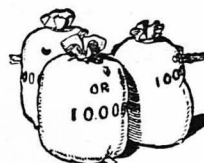
Κάποιος φίλος του κρησίου έκανε τους έξης σολογισμούς :

— Το καλό κρασί κάνει καλή άμια το καλό άμια φέρνει καλή διάθεση η καλή διάθεση γεννά καλές σκέψεις η καλές σκέψεις γεννούν τις καλές πράξεις η καλές πράξεις φέρνουν τον άνθρωπο στον όρανο. Συμπέρασμα: Το καλό κρασί οδηγεί τον άνθρωπο στον Παράδεισο !..

σολογιστή. Με χέρι έλαφο άποφάσισε για τη ζωή και για το θάνατο των έτηρονων της, έτοιμη μέσα σε μία ώρα ν' αλλάξει γνώμη, και κανόνες τις ύποθέσεις του Κράτους με την ίδια επιλοιοτήτητα με την οποία όργωνε και τις μικρές διασεδάσεις του γυναικονίου της. Παρ' όλη την όμορφιά της, ήταν άτακνη ως βασίλισσα, λίγο ζωντή, πολύ ματαδόξη, πεσιαστικά, παθαρόδης, εμετάβολη, πολύ έπιδεκτική στην κολακεία. Ένα κομπλιμέντο της άνοιγε τη διάθεσι για μία ήμερα. Γοητευόταν όταν μιλούσαν για την άσχαίοτητα της οικογενείας της και για τη δόξα του θείου της Βασιλείου, και περισσότερο ακόμα όταν μιλούσαν γι' αυτήν την ίδια. Έτσι καθώς ήταν, δεν άργησε να γίνει ένα παιγνίδι στα χέρια των αυλικών, οι όποιοι της έλεγαν ότι, μόλις την έβλεπαν, τους ετόφλωνε η όμορφιά της. Ήταν σπατάλη η ίδια και πολύ γεναιοδωρή προς τους άλλους, και έτσι έξοδεσε με άσπαιτία. Ήταν όμοια και στιγμής που γινόταν άδυσπότητη και σκληρή. Ήταν, τέλος, σαν καλή Βυζαντινή, έξαιρετικά εύθεσης. Πάνω άπ' όλα όμως ήταν εκ άρσεως τευπέλα. Η δημοσιές ύποθεσις την έληπταν, μα και τα εργόζηρια δεν την ένδιέφεραν περισσότερο. Δεν της άρεσε ούτε να γεννά, ούτε να θάφνη, ούτε να πλέει. Έμενε επί ώρες ολόκληρες ξαπλωμένη, χωρίς να κάνει άπολύτως τίποτε.

Πολύ περηφανή για την όμορφιά της η Ζωή, και ξέροντας ότι τίποτε δεν μπορούσε ν' αντίσταθι σ' αυτή και μανιώδης συγχρόνως γιατί είχε χάσει μέσα στο γυναικονίτη το φωσφάτερο χρονια της νεότητός της, έιέλε στα πενήνια της χρονια να νευθίτη την Αβήλ και το Βυζαντιο με το θορυβο των σκανδάλων της, στα όποια οίχτηκε τόσο άσυγκράτητη, ώστε πολλοί συγχρόνοι της άμφέβαλαν για την καλή της διανοητική κατάστασι.

Αλλά γι' αυτά θα μιλήσουμε στο προσεχές.

ΕΙΝΕ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΑ ΠΑΥΤΗ : Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ

Τι τρξάει ο βεθόλευτος Άμερικανός. Ο πλουσιότερος και δυστυχέστερος Άνθρωπος του κόσμου. Ζωή διαρκούς άγανάτης. Έν τω μέσω παντών κινδύνων. Φρεβρ ντεκετιβ, ηλεκτρικά κουδούνια, φαξαρίες και κακροζικιές. Ούτε ο Χαριτ είναι. Πώς διηγείται ο ίδιος το μαρτύριό του.

— Για το Θεό ! Μην τυχόν και γίνετε παύ σας πλούσιοι !... Έτσι είπε στους δημοσιογράφους που πήγαν να τον πάρουν συνέντευξη στην γραφή της 85ης επέτειου του ο Τζων Ρόκφέλλερ, ο βασιλεύς των πετρελαίων και πλουσιότερος Άνθρωπος του κόσμου.

— Χάρις στην εργατικότητα μου και τις ύποθεσις μου, είπε ο Ρόκφέλλερ, κατορθώσα, έπειτα από εντατική και άδύνατη εργασία 65 ολόκληρων ετών, να δημοσηρήσω μία περιουσία σχεδόν απείρη. Και όμως, πιστέψτε με, δεν είνε καθόλου εύχρηστο πράγμα το να είνε κανείς πλούσιος, δηλαδή παρικόλο πλούσιος. Ζη μια ζωή μαρτυρική. Έγώ άν τυχόν σήμερα ξαναγεννηθών πάύ νέος είκοσι ετών, δεν θα έστρεφα καθόλου την προσοχή μου για την δραστηριότητά μου, στο να γίνω πλούσιος. Θα προσπαθούσα να γίνω άτιμώτατο άλλο, να γίνω μέγας σ' άπονηρότητι άλλο κλάδο της κοινωνικής δράσεως και όχι στο να συσσωρευθώ πλούτη. Η ζωή του πλουσιού, του πλού πλουσιού, είναι, πιστέψτε με, μία ζωή μαρτυρική.

Είνε λοιπόν δυστυχισμένος ο Ρόκφέλλερ ; Έτσι φημύται...

Ο βασιλεύς των πετρελαίων, ο Άνθρωπος που είνε ένας από τους τρεις πλουσιότερους Άνθρωπους του κόσμου, είνε συγχρόνως και από τους πιο κωμικώτατους που υπάρχουν στην όβηλη.

Έκτος του ότι πάσχει από κεραιό του στομάχου — που είνε άνιστη και φρενη άρροσταία — είνε συγχρόνως άπορημένος να λαβάνη γάλα διού μέτρα έναντιον των δολοφόνων, των κλεπών και έναντιον άόμοι έκείνων !... που τον σπαισών, τον θανατώνουν και του γινονται διαρκώς κονουτή !...

Αυτή πράγματι ο Τζων Ρόκφέλλερ είνε από τους πιο δημοφιλείς Άνθρωπους των Ήνωμένων Πολιτειών, χωρίς στην εργατικότητα του και πρό πάντων χωρίς στις άδύνατες και άήτητες άγανθρομίες του. Το ένα τρίτον περίπου της μεθόδου περιουσίας του ο Ρόκφέλλερ το έχει διαθέσει για άγαθότροπος σκοπούς: Την ίδρυσι και συντήρησι νοσοκομείων, ασύλων, πανεπιστημίων, έπιστημονικών ίνστιτούτων. Μεταξύ των άλλων έχει δώσει και έκατον πενήντα εκατομμύρια δολάρια για την ίδρυσι και συντήρησι ενός ασύλου για τους άρρωτους του πνεύματος.

Δεν τοίματι νω βρή έλευθερα στους δρόμους, έτσι και με το αυτοκίνητό του, γιατί μόλις τον μαρτύρων, τον τρυφώνουν άμέσως χιλιάδες κόσμο. Δεν τοίματι να πη ένα ποτήρι όσσο, γιατί ξέρει ότι, έπειτα από μιά ώρα, όξ η έμερωμένη θα το διαλαίησουν στα πέματα των Ήνωμένων Πολιτειών. Οσάκις ταξιδεύει είνε άναγκασμένος να μένη χροניות στην αίθουσα, ... των άποσπασών, για ν' άποφύγητι τις εκδηλώσεις των θαυμασιών του, καθώς επίσης και τις έπιθέσεις των λωποδών και των δολοφόνων. Έναντιον των τελευταίων ο Ρόκφέλλερ έχει στρατολογήσει έκατοντάδες δοκιμασιμένους ντεκετιβ, άπ' τους τιμοστέροις και ικανοστέροις των Ήνωμένων Πολιτειών, οι όποιοι τον φρουρούν άρματα νυχθιμέρον και όταν βραίνη έξω και όταν άόμοι βρίζεται στην κωμική του η στο γαμείο του. Ο Ρόκφέλλερ ποτέ του δεν κάθεται στο παράθυρο με την πλάτη προς τα έξω, από φόβο μήπως του έλθη ξαφνικά καμιά σφαίρα.

Έκτος αυτού όλο το μέγαρό του και οι κρητι του είνε ξεροδιασέμενο κι ένα τεράστιο και πολύπλοκο δίχτυ ηλεκτρικών κενδοθύνων και μηχανισμών ασφαλείας έναντιον των λωποδυνών και δολοφονικών έπιθέσεων. Τα μηχανήματα αυτά έξελίγησαν άνελλιπώς κάθε πορφή και διαρκώς βελτιώνονται σύμφωνα με τις τελευταίες έφευρήσεις.

Άλλο τρομερότερο μαρτύριο για τον Ρόκφέλλερ είνε το ζήτημα της τροφής. Ο καθένας φαντάζεται ότι ο Άνθρωπος αυτός, άπόρ έχει τόσο μεγάλη περιουσία, θα τρώη τα περισσότερα και σπανιότερα φαγητά. Αι, λοιπόν ! Τίποτε άπ' όλα αυτά. Τρώει μόνον γάλα και παξιμάδια και πίνει νερό άγνό ! Και το χειρότερο είνε ότι και το γάλα και τα παξιμάδια και το νερό, πριν φθάσουν ως τα χέρια του, πρέπει να τα δοκιμάσουν πρώτα πέντε Άνθρωποι της έμπιστοσύνης του, μήπως τυχόν είνε δηλητηριωμένα. Βίος άβίωτος δηλαδή.

